

Til Belysning af den danske Skotøjsindustri's Betydning skulle vi oplyse, at der i Dag alene i Fabrikkerne beskæftiges ca. 2500 mandlige og kvindelige Arbejdere, hvortil kommer Haandskomageriets Arbejdere, som ved Industritællingen 1897 opgjordes til 5378.

I øvrigt staa vi selvfølgelig med Glæde til Tjeneste med detaillerede Oplysninger.

Vi skulle endvidere tillade os at fremhæve en for vor — og sandsynligvis for andre Industrier — ret mærkelig og ikke helt betydningsløs Raavaretold. Vi benytte nemlig en Del Artikler f. Eks. Celluloid-Ringe og Hægter, forskellige Slags Spænder, Dele af Pap (Gælænkstykker, Kapper, Taakapper) o. s. v., hvilke Artikler saavel ifølge den gældende Toldlov som ifølge det ny Lovforslag bære den samme Told som Galanterivarer. Saadanne Dele til en Fabrikation, der vel at mærke ikke kan sælges for sig gennem Detailhandlere, men kun kunne bruges af Haandværkeren eller Industrien, kunde formodentlig uden alt for store Tekst-Vanskeligheder holdes ude fra Positionen Galanterivarer, da det formentlig maa anses for ganske uhensigtsmæssigt, at Tolden for saadanne Varer, der ere Specialartikler, som ikke kunne tænkes fremstillede her i Landet, forhøjes, naar Tolden paa Raa- og Hjælpestoffer iøvrigt nedsættes.

I Forbindelse hermed kunne vi ikke undlade at nævne, at Silketraad for os ikke er nogen Luksusartikel, men en absolut Nødvendighedsartikel; thi Silke er den eneste Traad, der har saa megen Elasticitet, at Overdele til Fodtøj kunne sys dermed. Den foreslaaede Toldforhøjelse paa Silke vil derfor ramme os føleligt.

Man skal til Slutning henlede Opmærksomheden paa, at det er ganske urimeligt, naar Fodtøj uden Forbindelse med Læder, f. Eks. saadant, hvor saavel Overdele som Saaler ere af Filt, ikke bliver delagtiggjort i Procenttillæg efter Pos. 96, Klædningsstykker. Det er en Artikel, som har en ikke ringe Betydning som Hjemmesko om Vinteren, og her er Raavaretolden saa høj, at vor hjemlige Industri nu kun med stor Vanskelighed konkurrerer med Ulandet. Selvfølgelig fremkommer der ogsaa her et betydeligt Svind ved Tildannelsen, og man staaar ganske uforstaaende overfor den Tanke, der ligger til Grund for, at Syning og Tilpasning her ingen Beskyttelse skulle have. Man maa derfor andrage om, at Landstingets Affattelse, saaledes som dette Ting vedtog i Samlingen 1899—1900, lægges til Grund, hvorefter der for Fodtøj, som ikke er i Forbindelse med Læder, gives et Tillæg af 50 pCt.

Vi haabe, at man i Henhold til de foranførte Betragtninger vil underkaste Forslaget om Fodtøjstolden fornyet Overvejelse, og at denne maa resultere i:

- 1) at man bevarer den nugældende Toldlovs klare og utvetydige Udtryk „Fodtøj i Forbindelse med Læder“ som Tekst til Forslagets Pos. 196.
- 2) at man kun bliver staaende ved den foreslaaede Told af 1 Kr. 30 Øre pr. Kg. for det grovere Fodtøj, medens Tolden for det finere Fodtøj sættes noget højere, hvad enten man nu kommer til det Resultat, at Grænsen for de forskellige Klasser bør rette sig efter Materialets Beskaffenhed, som i Sverige og Norge, eller efter Vægten af Fodtøjet pr. Par, som i Tyskland, og
- 3) at Fodtøj udgaar i Anmærkning 1 d under Pos. 96 og optages som nyt Punkt i Anmærkning 2.